

دیروز خیابان امروز خانه

(چرا نباید در راهپیمایی 22 بهمن امسال شرکت کنیم)

روز 22 بهمن 57 تنها یک سال پس از موجودیت اش معنا و مضمون و بار تاریخی و انقلابی خود را از دست داد و از آن پس بزرگداشت این روز نه خواست مردم بلکه نیاز حکومت برای ماندن بود. هر سال که می‌گذشت از بار مردمی آن کاسته و بر بار تشریفاتی و حکومتی بودن آن افزوده میشد. رژیم با به‌کارگیری تمام توش و توان و امکاناتش می-

کوشید خیابان‌ها و بخصوص خیابان انقلاب تا میدان آزادی در تهران را از افراد و نیروهای خودی بینبارد و بر منظر دولت‌های جهان بنشانند با این خیال که خود را نماینده‌ی تمام مردم ایران قلمداد کند و پشتیبان حمایت‌گر بین‌المللی بسازد. و کدخدای ده را به آنان که می‌خواهند ده را بچاپند نشان دهد. رژیم هر چه حمایت داخلی و مردمی خود را بیش‌تر از دست می‌دهد به‌حمایت‌گران بین‌المللی محتاج‌تر می‌شود. از این نظر برگزاری مراسم روزهایی مثل "یوم الله‌های 22 بهمن و روز قدس" در خدمت روابط بین‌المللی و منطقه‌ای جمهوری اسلامی است.

دی‌ماه امسال مردم ایران خودجوش و بی‌هراس خروش و خیزشی به‌پا کردند و نشان دادند که ادعای قدرت و اقتدار و ثبات و امنیت و مقبولیت این رژیم افسانه‌ای بیش نیست و دیرپست نبوده است.

بنا بر این خیابان و پر بودن آن از مردم به هر بهانه و نیت و ترفند و قول و حتی وعده‌ی "حل اختلافات خانوادگی درون نظام" به برادران اصلاح طلب (بخوان استمرار طلب) شان امسال برای تمام لایه‌ها و جناح‌های رژیم از "اوجب واجبات" است. مثل تزریق خون به مریض رو به مرگ است. کشاندن آدم‌ها به خیابان در 22 بهمن، چنان که در بالا بیان شد، هر ساله اگر فقط کارکرد و پیام بیرونی داشت و مخاطب آن دولت‌های اروپایی و منطقه‌ای جمهوری اسلامی بود، راهپیمایی حد اکثری امسال در این روز بیشتر از گذشته برای تأیید و تصدیق روایت قدرت حاکم و رهبرش - چنان‌که در همین نوشته آمده است- از خیزش مردم در یک‌ماه گذشته است. او و رییس دولت تدارک‌اتچی و تمام گماشتگانش می‌لایند که :

آن‌چه در دی‌ماه گذشت و هنوز در بهمن می‌گذرد حرکتی بود که بوسیله تعدادی از مردم عزیز و خودی - که بحمدالله ذوب در ولایت اند و به نظام مقدسی که ما رهبر آن هستیم و با حفظ سمت به رهبری جهان اسلام هم اشتغال داریم وفا دارند - راه افتاد تا به بعضی از کوتاهی‌های دولت و شخص آقای روحانی رییس جمهور شان را به طور مسالمت‌جویانه و با استفاده از "حق قانونی اعتراض" که در جمهوری اسلامی به "رسمیت" شناخته شده است، به مؤلین‌دل-سوز نظام که شب و روز زحمت می‌کشند، گوش‌زد کنند. این مانعی نداشت، ما گفتیم مانعی ندارد ولی، استکبار جهانی و آمریکا و شوهر خواهر صدام معدوم و دولت‌های خر پول منطقه عده‌ای را تحریک کردند و به خیابان کشاندند. این‌ها آرامش و امنیت ما را بر هم زدند و به اموال عمومی آسیب وارد آوردند و می‌خواستند در دست "دژمنان ما" به نظام اسلامی ما "ضربه بزنند" ولی ما "به‌حول و قوه‌اللهی و با دست توانای نیروهای انتظامی و امنیتی و لباس شخصی و بسیجی و سپاهی و اطلاعاتی و نیروهای ضد شورش و جنگ روانی و حتی رایزنی با کشور دوست و برادر ، با اندکی تأخیر، توانستیم 20 نفر را در خیابان و تا حالا 5 نفر را در زندان‌ها بکشیم و 3700 نخاله را دستگیر کنیم و غائله را "جمع" کنیم. و دیدید «ماجرای تمام شد!» البته ناراضیان عزیز ناراحت نباشند من به همه‌ی کار بدستان و گماشتگان دستور داده‌ام ناراضی‌هایی را مرتفع کنند. من اصلاً و ابداً از نارسایی‌ها با خبر نبودم بهتر بود مشکلات را به ما منعکس کنید تا به "دژمنان" ما که نمی‌توانند پیشرفت‌های ما را ببینند و حسادت نکنند، فرصت اخلال و اغتشاش

داده نشود! ولی او نتوانست یا نخواست ببیند که آنچه گذشت نه تنها صاعقه ای بود که بر خیمه ی خلیفه فرود آمد بلکه نشان مخالفت با تمام برنامه ها و سیاست های داخلی و خارجی رژیم و شخص رهبر و نیز نمایش اراده و قدرت میلیونی مردم تا تغییر رژیم بود.

این بار حرکت اعتراضی از مشهد و چند شهر کوچک در خراسان آغاز شد و در کمتر از سه روز به بیش از 80 شهر در سرتاسر ایران گسترش یافت. این بار پایین ترین لایه ها و طبقات فرو دست اجتماعی یعنی بیکاران و محرومان با مطالبات اقتصادی به میدان آمدند و با پیوستن تهیدستان و مال باختگان و توده های شهری به سرعت اعتراض ها رنگ سیاسی به خود گرفت و نوک پیکان حمله به درستی پایه ها و منشأ فقر و فساد و تبعیض و بی عدالتی و دیکتاتوری و کشاندن کشور به لبه جنگ و کشمکش های منطقه ای را نشانه گرفت.

اکنون و بعد از یک ماه در یوم الله 22 بهمن - سالگرد انقلابی که دیری است مرده است - رژیم فرصت طلایی خواهد یافت تا بتواند اعتبار و انسجام و مقبولیت و مشروعیت حقوقی و حقیقی اش را که در سطح داخلی از بین رفته و در سطح خارجی و مناسبات بین المللی اش نیز به شدت آسیب دیده است را به قبل از دیمه بر گرداند. فرصتی جز این ندارد جمهوری اسلامی تمام امیدش را به پر کردن خیابان ها و شرکت حداکثری مردم در راهپیمایی بسته است. برای او مهم نیست که چه کسی و با چه هدفی و شکلی به خیابان می آید. فقط بیاید. " آقا" گفته اند: « ما به حضور حد اکثری امت ، حتی بیش از سال های پیش تیاژ داریم بروید و در یوم الله 22 بهمن نشان بدهید! » بی گمان رژیم تمام توان و تدبیر و تجربه اش را برای سیاه کردن خیابان به کار خواهد گرفت.

جمهوری اسلامی چهل سال است که " وقت می خرد" و " جمع" می کند. با توجه به این کارنامه تزویر و زور ترفند امسال را تا آن جا که می توان پیش بینی کرد این است که مردم را با اتوبوس از روستاها و حاشیه ی شهرها به خیابان های اصلی شهرهای بزرگ بخصوص تهران حمل کند - اگر یادمان باشد چند سالی و همین امسال بود که در روز چهارم امام سوم شیعیان (اربعین حسینی) یک میلیون انسان را با وسیله و پیاده بر سر و سینه زنان و نوحه خوانان به کربلا بردند و با پای پر آبله و انبان پر اجر دنیوی و اخروی به خانه بر گرداندند. - امروز هم لشکر روحانیت به شمول مدرسین و مروجین و حجج اسلام و آیات عظام و طلاب حوزه ها و اصحاب و ارباب مساجد و مناظر - که برای همین کارها است که سال در دوازده ماه حقوق مکفی می گیرند به همراه خانواده معظم شهدا که با روی هم رفته پایه های حمایتی رژیم را تشکیل می دهند آماده ی رژه ی خیابانی اند. بر این تعداد اگر تمام نیروهای امنیتی و انتظامی و سپاه پاسدارن و سربازان امام زمان و لباس شخصی ها و کارکنان زندان ها و بسیج مدارس و دانشگاه ها و ادارات و کارخانه ها را بر آن بیفزاییم می شود تمام سرمایه های انسانی رژیم که همگی بی هیچ عذر و بهانه ای، حتی اگر شده با دریافت اضافه کاری، صبح روز یوم الله 22 بهمن در مکان های تعیین شده مستقر و به سوی نقطه ی تعیین شده حرکت کنند و بر دهان "شورشیان و تحریک شدگان و خس و خاشاک و بزغاله ها" - و ده ها توهین و تهمت و تحقیر که در مورد مردم به کار می برند و به هیچ زبانی قابل ترجمه نیست- "مشت محکمی بزنند" تا مشت محکمی باشد بر دهان میلیون ها مردمی که در 80 شهر کوچک و بزرگ بی هراس علیه فقر و فلاکت اقتصادی، فساد و نا امنی و دیکتاتوری و در یک کلام برای کار و نان و آزادی و کرامت به خیابان ها آمدند، کشته دادند و هزاران تن از آن ها دستگیر شدند و زیر شکنجه جان می دهند. و از مراسم پر شکوه 22 بهمن، حتی فتوشاپ و استفاده از تصاویر اعتراضات کم نظیر ماه گذشته تصویر و خیر بسازند و برای خوراک و مصرف داخلی و البته خارجی، راهی بازار رسانه های دیداری و شنیداری سایت های پر شمار خود در داخل و خارج کنند - این رژیم از همان لحظه ی ورود امام خمینی به بهشت زهرا مشغول مشت بر دهان زدن است.

خال برای اولین بار تصمیم بگیریم در پرتو آگاهی و تجربه که روز 22 بهمن، بخصوص امسال چون دیگر، یوم الناس و روز مردم نیست، و کارکرد کاملاً ضد مردمی دارد شکل دیگری از مبارزه را برگزینیم امسال **خیابان ها را در 22 بهمن به رژیم وا می گذاریم و در خانه ها می مانیم** حتی تمام آن ها که با خیابان ها همدل بودند ولی، به هر دلیل، در آن شکل مبارزه ی پر خطر خیابانی نتوانستند شرکت کنند، در این روز می توانند به این شکل از مبارزه بپیوندند.

تجربه ی مبارزات پیروز به ما آموخته است که شکل مبارزه، مضمون مبارزه و زمان و مکان مبارزه را نیروهای در-گیر مبارزه تعیین می کنند نه طرفی که تمام ابزار سرکوب را در اختیار دارد. مردم باید ابتکار عمل را خود به دست-گیرند و اشکال عملی تر و مؤثرتر با کمترین هزینه را در هر زمان که بخواهند بر گزینند. بنا بر این اصل و با تأکید بر کاهش هزینه ی انسانی مبارزه، امسال در روز 22 بهمن تا پایان روز آگاهانه از خانه به عنوان محلی برای ادامه ی مبارزات دیمه استفاده می کنیم. رژیم را در خیابان تنها می گذاریم و برای یکبار و بهروشنی به خود و جهان نشان می-دهیم: "ما با هم بسیاریم و آینده مان را با هم می سازیم" این واقعیت و حقیقت را با ماندن در خانه و ارتباط با هم در فضای مجازی اثبات می کنیم.

علی اشرافی

۱۱ بهمن ۱۳۹۶

1- این روایت نقل به مضمون از موضع گیری ایت الله خامنه ای رهبر جمهوری اسلامی ایران بود که کوشید با تقسیم این خیزش به ناراضیان برحق و مخالفین و معترضین خود و نظام را از زیر ضرب خارج کند.